

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

ЯРКА ТЕМАТИЧНА ЕМБЛЕМА

Когато от сцената звучи музиката на Дмитрий Шостакович, залата сякаш застива в очакване да чуе „думите“ и „гласа“ на големия съветски музикант хуманист. Заветите на Шостакович! Те паят, по веждат, увличат човешкото съзнание с магнетизма на един „жесток“ по думите на Друскин, повеляващ талант. И когато на 14 март, в събота, Русенската филхармония, под диригентството на н. а. Алипи Найденов започна сволята премиерна програма с Дванадесетата симфония на Дмитрий Шостакович, посветена на Владимир Илич Ленин, за всички присъстваващи в залата стана ясно, че посвещението на тазгодишния мартенски фестивал не е само протокол, а откровена идея с мощен художествен заряд.

Подсказа го и цялостната драматургия на концерта —

настоячива, властна и твърде конкретна в своето идейно послание. Концертът се прие като ярка тематична „емблема“ на Мартенските музикални дни. Русенската филхармония неведнъж е доказвала съвременния „тон“ на своите репертоарни идеи, но сега, в деня на откриването на големия празник, именно това при даде особена стойност и смисъл на събитието. При това в случая става дума не само за идеите, обединени около темата „Октомври 1917 г.“. Втората част на програмата — „Серенада за цигулка, щрайх и удерни“ от Л. Бърнстейн и увертюрата „Децата на планетата“ от Александър Йосифов — изведе друг важен и значим за фестивала акцент, свързан твърде красноречиво с новаторския дух, с обновлението, което всяка година фестивалът превръща

в своя собствена платформа. Достойно и престижно начало за двадесет и седмото поред издание на Мартенските музикални дни.

Едва ли тематичната „обвивка“ на този концерт би изглеждала тъй четливо очертана и силна като внушение, ако не беше ярката художествена защита на авторите, включени в програмата този вечер. Нещо повече, за мно

зина темата доби реална плътност едва след като отзвучаха последните „фанфарни“ акорди на увертюрата от Александър Йосифов...

И сякаш именно нейната значимост „нажежи“ до краен предел артистичната изява на русенските филхармоници. Особено внушителна като постижение бе Дванадесетата симфония на Шостакович, която прозвуча като могъщ звуков масив — суров и монотонен, изсечен със замах и вдъхновение. Като мощни колони в изграждането на формата се обособиха не само отделните части на творбата, но и отделни епизоди — запомнящи се кулминации, дори някои важни, удивително изразителни соли в оркестъра. Нека прибавя към това, че откритият ораторски патос и плакатност на симфонията

съвсем не са тъй еднозначни, както изглеждат от пръв поглед. И толкова по-пълноценен е всеки прочит, който успее да проникне зад гръмката „фасада“ на тази своеобразна партитура на Шостакович и да изведе дълбокия философски подтекст на творбата. В това тъкмо се състои и голямата художествена сполучка за русенския оркестър и на н. а. Алипи Найденов.

Със завидна лекота и непосредственост оркестърът „пренастрои“ звучността си за „Серенадата“ на Ленард Бърнстейн. Физиономична, характерна, богато асоциативна и малко необичайна като стилстика, с видими „заемки“ от популярната музика и джаза, тази творба въздушеви по особен начин музикантиите на сцената. Специално ми се иска да открия в този привлекателен инструментален „спектакъл“ особената „роля“ на цигулковата партия. Пластична, виртуозна, на места по етически изразителна, на други, предизвикателно „сунгилера“ на фона на „люлееция“ се ритъм на струнни и удерни, за н. а. Георги Бадев тя се превърна в забавна и игра“ на духа и сетивата.

Възторжено, като истински завършек на вечерта прозвуча премиерното изпълнение на увертюрата „Децата на планетата“ от Александър Йосифов, посветена на международната детска асамблея „Знаме на мира“ — блестящо въведение, „открит прозорец“ към младежката тема на фестивала „Мартенски музикални дни“.

Илияна ИВАНОВА